

171 201

Ä

18

SONJA KOVALEVSKY:

UR RYSKA LIFVET.

SYSTRARNA RAJEVSKI.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN FÖRF:S MANUSKRIFT

AF

WALBORG HEDBERG.

STOCKHOLM

Z. HÆGGSTRÖMS FÖRLAGSEXPEDITION.

IVAR HÆGGSTRÖMS BOKTRYCKERI

1889.

Ä

34-5575

I.

anja Rajevskis första minnen voro alla på ett eller annat sätt förknippade med resor och reseäfventyr. Då hon sedermera ibland satt och med slutna ögon i minnet återkallade de första medvetna intrycken i sitt lif, aftecknade sig genast för henne en bred, dammig landsväg, kantad af björkar och milstolpar på båda sidor, och på den en ofantlig resvagn, som var stor nog att rymma en hel Noachs ark. På denna allmänna, dunkla bakgrund framträda som ljusa punkter några hågkomster af särskilda episoder, — plockandet af stenar på vägen under uppehållen vid stationerna, utkastandet af den äldre systemen Anjutas docka genom vagnsfönstret, nätterna på en eller annan poststation med improviserade bäddar på smala, hårda soffor eller helt enkelt på stolar, som ställdes tillsammans.

Tanjas far, Ivàn Sergejevitsch Rajevski, var general vid artilleriet och måste ofta i tjänsteangelägenheter flytta från det ena stället till det andra, hvarvid hans familj för det mesta åtföljde honom.

I Kaluga vistades Rajevskis något längre än i andra städer. Tanja var då fem år, och denna tidpunkt af hennes lif kvarlemnade hos henne fullt tydliga och klara minnen.

Utom Tanja hade Rajevskis ännu två barn, — den äldsta, Anjuta, var då tolf år gammal, och den yngste, Fedja, tre år.

Barnkammaren var ett stort, lågt rum, så lågt att om njanja* steg upp på en stol, kunde hon utan svårighet räcka upp till taket. Alla tre barnen sofvo i barnkammaren; det var visserligen tal om, att Anjuta skulle flytta in i samma rum som sin guvernant, den otäcka fransyskan, som de kallade henne, men Anjuta ville icke, utan föredrog att stanna hos de andra. De tre sängarna, försedda med gallerverk på ömse sidor, stå rad i rad, så att barnen om morgnarna kunna krypa till hvarandra, utan att behöfva sätta foten på golvet. Litet längre bort står njanjas stora säng, öfver hvilken höjer sig ett helt berg af kuddar och bolster. Den utgör njanjas stolthet. Ibland om dagarna, när hon är vid godt humör, ger hon barnen lof att hoppa och vältra om i hennes säng. De klättra dit med tillhjälp af stolar, men knappt ha de lyckats äntra upp på toppen af berget, förrän det ger vika under deras tyngd, och de dyka ner i det mjuka bolsterhafvet till sin stora glädje och förtjusning.

* Så kallas barnsköterskan i de ryska familjerna.

Inne i barnkammaren rådde alltid en egen-
domlig lukt — en blandning af rökelse, osande
talgljus och träolja samt björkbalsam, som njanja
använde för sin reumatism.

Guvernanten, den otäcka fransyskan, kan icke
komma in i barnkammaren, utan att med vämjelse
sätta näsduken för näsa och mun.

»Men öppna då fönstret, njanja», säger hon på
sin brutna ryska.

Njanja upptar denna tillsägelse som en person-
lig förolämpning.

»Sådana dumheter hon hittar på, den där hed-
niska utländskan! Skall jag kanske öppna fönstret
för att förkyla barnen?» brummar hon efter henne.

Regelbundet hvarje morgon eger en skärmyts-
ling rum mellan njanja och guvernanten.

Solen har redan länge blickat in i barnkam-
maren. Barnen öppna småningom sina sömniga
ögon, men de göra sig alls ingen brådska med att
stiga upp och kläda på sig. Mellan uppvaknandet
och förberedelserna till toaletten ligger ett långt
mellanrum af lek och ras, kuddkastningar, nypnin-
gar i hvarandras bara ben och ett pladdrande utan
ände.

En behaglig kaffedoft sprider sig i rummet.
Njanja, som ännu går halfklädd och endast utbytt
nattmössan mot sidenhalsduken, hennes oföränder-
liga hufvudbonad om dagarna, bär in brickan med
den stora kopparpannan och trakterar barnen, otvät-